

AGNIESZKA STELMASZYKOVÁ

POKLAD Z ATLANTIDY

ARCHEOLOGICKÉ
KRONIKY

Poklad z Atlantidy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Agnieszka Stelmaszyková

Poklad z Atlantidy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ARCHEOLOGICKÉ KRONIKY

POKLAD Z ATLANTIDY

Agnieszka Stelmasyková

Ilustrace: Jacek Pasternak

Překlad: Michael Alexa

Jazyková korektura: Hana Reslová Dušková

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Text © Agnieszka Stelmasyk

This translation of Kroniki Archeo. Tajemnica klejnotu Nefertiti is published by arrangement with Wydawnictwo Zielona Sowa Sp. z o.o.

Translation © Michael Alexa, 2019

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-2550-2

ISBN e-knihy 978-80-264-2596-0 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 601.

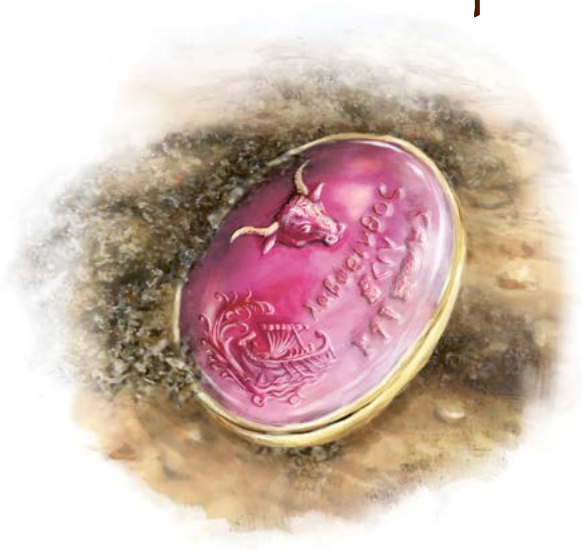
© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

AGNIESZKA STELMASZYKOVÁ
ILUSTRACE: JACEK PASTERNAK

ARCHEOLOGICKÉ KRONIKY

POKLAD Z ATLANTIDY

KAPITOLA 1

Ve spárech strachu

„Jime, posuň se!“ šeptl Martin přidušeným hlasem.

„Nemám kam!“ odpověděl jeho bratr.

„Nemůže nás přece vidět!“

„Jauvajs! Pozor, pícháš mě fleretem do nohy!“ sykl Jim.

„Tak se kousek posuň! Nebo sem přijde a najde nás!“

Jim pokrčil nohy.

„Tady je ale tma! A dusno!“ vzdychl.

„Kdyby sis ráno vzal čisté ponožky, aspoň by to tady tak nesmrdělo!“ Martin si zacpal nos.

„Ále, vždyť byly ještě dobré,“ bránil se Jim.

„Buď ticho, slyším kroky,“ ukončil Martin hádku.

Ve stejném okamžiku zlověstně zaskřípaly dřevěné schody...

„Do něčeho jsem se zamotal,“ vyjekl Jim. Chvilí zápolil s kusem látky. „Nemohl jsi najít lepší úkryt?“ obrátil se na bratra vyčítavě.

„Tohle je nejlepší úkryt! Tady nás nenajde!“ zašeptal Martin s nosem nahoru.

Skutečně, v té pravé egyptské tmě byla vidět pouze bělma očí obou dvojčat.

„Kde jste?“ ozval se kousek od nich přísný, nepříjemný hlas.

Jim s Martinem ani nedutali.

Uslyšeli blížící se kroky...

Martin sevřel zpocenou rukou jílec fleretu.

„Dřív nebo později vás stejně najdu. Takže by bylo lepší, kdybyste se ukázali rovnou!“ vábil je ten stejný, hrůzostrašný hlas.

Chlapci věděli, že tentokrát už to nebude jen tak.

Jimovi strachem vyschlo v krku. A navíc ho nějaký chuchvalec prachu začal strašně lechtat v nose... Pokoušel se zadržet kýchnutí, ale reflex byl silnější než on a ozvalo se silné...

„He-pčí! He-pčí!“

Martin zbledl.

Jejich dokonalý úkryt přestal být úkrytem...

Dveře staré, mohutné skříně se náhle otevřely, takže nad sebou spatřili rozzuřenou tvář nestvůry pokryté třaslavým slizem...

„Áááááá,“ vykřikla dvojčata vyděšeně.

„Tady vás mám!“ zaburácel tvor jako uragán.

Odporný sliz stekl z jeho obličeje na ječícího Martina.

„To měly být moje nejlepší prázdniny!“ řvalo strašidlo ze všech sil a třáslo světlými loknami. „Jak teď kvůli vám vypadám?!“

„Docela he-he-hezky,“ vykoktal s nepřesvědčivým úsměvem Martin.

„HEZKY?!“ soptilo hrůzostrašné individuum.

„Máte přece parádní šaty,“ snažil se Jim zachránit situaci, i když jemné bílé šaty byly také celé od zeleného slizu.

Slečna Ofélie sice nebyla žádná příšera, v tomto okamžiku ale byla příšerně naštvaná.

„Který z vás to byl?“ ukázala jim modrou plastovou lahvičku. „Kdo vlil do mého opalovacího krému tu zelenou věc? A co to vlastně je, kruci?“

„Jenom tempera, to půjde dolů jako nic!“ ujišťoval Jim. „Ale my jsme to nebyli,“ dodal okamžitě jako vždycky, když spolu s bratrem něco vyvedli.

„A kdo jiný by mohl mít tak hloupý nápad?!“ slečna Ofélie neměla nejmenších pochyb, že má skutečné viníky přímo před sebou.

„Eee...“ koktal Martin, „vždyť tempery tady má jenom Anička...“ podíval se na slečnu Lýčkovou významně.

„Vím moc dobře, koho potrestám. Upalujte do kuchyně!“ Slečna Ofélie rázně ukázala směr. „Za trest umyjete podlahu! Já se zatím osprchuju. A až se vrátím, podlaha se bude lesknout jako zrcadlo!“ přikázala.

Jim s Martinem si zhluboka povzdechli. Věděli, že tu prastarou terakotovou podlahu v kuchyni budou muset vydrhnout velikým škaředým rejžákem...

„Třeba ji za nás umyje Alkména,“ zamumlal toužebně Jim, když si vzpomněl na sympatickou hospodyni, paní Zarkadakisovou, majitelku domu, ve kterém Ostrovští s Gardnerovými bydleli.

„Alkména vám nepomůže, to si pište! Varovala jsem ji!“ odpověděla Ofélie, která zrovna zmizela v koupelně. Musela mít asi šestý smysl, protože vždycky všechno slyšela a vždycky všechno dokázala předpovědět.

Bohužel, nedokázala předpovědět jedno, a to, jak těžké bude zelenou barvu smýt. A dvojčata díky tomu musela drhnutím podlahy strávit víc času. Záviděli Mary Jane, Aničce a Barťasovi, kteří seděli na pláži nad safírovým mořem a určitě se parádně bavili, protože právě proto na Krétu letošního léta přijeli...

KAPITOLA 2

Tajný výzkum

Na palubě jachty vplouvající do přístavu v řeckém Pireu zazvonil satelitní telefon. Štíhlý, elegantní muž okamžitě poznal číslo, které se na displeji objevilo.

„Našli jste?“ zeptal se bez okolků a zdvořilostí.

„Pane profesore,“ odpověděl vzrušený hlas ze sluchátka, „asi jsme něco našli. Vypadá to jako obchodní loď, ale dochoval se pouze náklad, dřevo už je všechno zničené a...“

„Jaký náklad?“ přerušil profesor hlas netrpělivě.

„To přesně nevíme. Je vidět desítky amfor, ale žádnou jsme ještě nevytáhli. Zatím zkoumáme všechno zevnitř Seléné. Potápěči nastoupí později, až budeme mít jistotu, že je to bezpečné.“

„Dobrá,“ souhlasil profesor. „Ukázal sonar nějaké anomálie?“ zeptal se rychle. „To, co hledáme, může být zahrabané hluboko v písku,“ připomněl.

„Měli jsme drobnou nehodu sonaru, ale všechno už je v pořádku,“ oznámil hlas ve sluchátku. „Zatím neukázal nic zvláštního.“

„Možná bychom měli rozšířit oblast pátrání,“ navrhl profesor.

„S tím porostou náklady,“ odpověděl mu ten druhý.

„S penězi si nedělej těžkou hlavu, o ty se postarám já,“ řekl profesor důrazně. „Náš sponzor je bohatý a štědrý. Dá nám tolik peněz, kolik budeme chtít, ale pod podmínkou, že se ta socha najde!“

„Uděláme všechno, co je v našich silách...“

„Za pár dní k vám přijedu,“ oznámil profesor. „Osobně se podívám, jak práce pokračují, a prohlédnu si odkrytý vrak. Přivezu také nejnovější akustický skener. Pomůže vám s trojrozměrným obrazem mořského dna a s hledáním.“

„Všichni budou moc rádi,“ rozesmál se hlas ve sluchátku, třebaže mu větší radost udělal nový skener než ohlášená návštěva velmi přísného profesora.

„A pamatuj,“ zdůraznil vědec, „veškerý výzkum děláme potají. Nechci žádné nezvané hosty, a už vůbec žádné čumily!“ houkl drsně do sluchátka a zavěsil.

KAPITOLA 3

Schůzka na Akropoli

Athéna Papadopulisová stála na vrcholku Akropole u vstupu do komplexu slavných chrámů. Na levé straně se nacházela Pinakotéka, na pravé malá svatyně Niké, upomínající na vítězství nad Peršany.

Toho dne byla obloha bez mráčku a vzduch neobyčejně čistý a průzračný. Athéna si zaclonila rukou oči a pohlédla na přístav v Pireu, na který bylo odsud vidět. Profesor Flemming by už měl být na místě. Připlul do Řecka předchozího dne a měl s Athénou domluvenou schůzku právě na Akropoli, nedaleko slavného Parthenonu. Athéna neměla ani ponětí, proč se s ní profesor nechtěl sejít v nějaké útulné restauraci, kde podávají chlazené nápoje, ale zrovna na vrcholu tohoto kopce, kde se to hemžilo turisty a teplota dosahovala třiceti stupňů Celsia. Ale z toho, co slyšela, byl profesor velký milovník starověku, i když byl tak trochu podivín. To by vysvětlovalo, proč s ní chce mluvit zrovna zde.

„Možná už na mě čeká,“ napadlo ji a pomalu vyrazila směrem k Parthenonu. Upřímně řečeno, nikdy dřív profesora neviděla a neměla tušení, jak ho pozná.

Akropolis

Vápencový pahorek tyčící se nad athénskou polis. Původně sloužila jako přirozené obranné opevnění, v pozdějších staletích se z ní stalo také obřadní místo. Stálo na ní mnoho posvátných budov.

Na Akropoli se nacházela také pokladnice.

Propyleje – monumentální brána, vstup na Akropoli.

Parthenon – chrám zasvěcený Athéně Parthenos postavený v letech 447–432 př. n. l. Ve východní části

chrámu se nacházela přibližně 12 metrů vysoká socha, kterou vytvořil proslulý sochař Feidiás. Na své dílo spotřeboval přes tunu zlaté rudy a neméně slonoviny. Horní část stěn Parthenonu zdobily nádherné vyřezávané vlysy.

Pinakotéka – obrazárna. Nacházela se v ní díla největších řeckých malířů. Žádné z nich se však do dnešní doby nedochovalo.

Chrámy Niké – chrám postavený v 5. stol. př. n. l. k uctění vítězství nad Peršany.

Periklés

žil v 5. stol. př. n. l. Byl to významný athénský politik a vojevůdce. Během své třicetileté vlády upevnil athénskou demokracii a zavedl mnoho reforem. Po válce s Peršany opravil poničené Athény a přístav v Pireu. Byl také mecenášem umění a vědy. Shromáždil kolem sebe velké filozofy a umělce. Z jeho iniciativy byl na Akropoli postaven Parthenon, Propyleje a mnoho dalších velkolepých budov, přičemž se použilo mnoho novátorských technologií. Stavbou pověřil slavné architekty, sochaře a malíře, jakými byli Iktinos, Kalikratés či Feidiás. Periklés zemřel na epidemii, která v Athénách propukla.

„Parthenon je ztělesnění Periklových vizí,“ dolehl k ní hlas jednoho z mnoha průvodců provázejících skupinku zpocených turistů. „Chrám zasvěcený patronce Athén byl postaven na tomto těžko přístupném kopci, aby byl vidět už z dálky a aby v čase nepokojů posloužil jako úkryt pro městské občany.“ Průvodce mluvil a účastníci výletu cvakali fotky, natáčeli kamerami a telefonují.

„Ach, ti turisti!“ Athéna zavrtěla hlavou. „Přišel jsem, viděl jsem, vyfotil jsem!“ vyprskla pohrdavě a obešla návštěvníky.

Nakonec přišla k Parthenonu. Právě zde se ve starověku nacházela socha její jmenovkyně, bohyně Athény. Bohužel se do dnešní doby nedochovala.

Parthenon je dnes pouze zlomek budovy, kterou nechal postavit Periklés, i nadále ale fascinuje klasickou formou a krásou. Athéna uznale hleděla na ozdobné vlysy a štíhlé sloupy, které byly vzorem a inspirací pro celé generace výtvarníků a architektů.

Teprve po chvíli se probírala ze zamyšlení a vzpomněla si, proč sem ve skutečnosti vlastně přišla.

Profesor Barry Flemming z Výzkumného centra podvodní archeologie na Nottinghamské univerzitě ji přizval ke spolupráci. Byla poctěná, že si ji britský vědec vybral z celé řady pracovníků Řecké agentury mořské archeologie. Žena se pozorně rozhlédla. Představovala si profesora jako pána s hůlkou v důstojném věku. Byla proto překvapená, když k ní přistoupil hezký muž, vůbec nebyl šedivý a rozhodně nebyl v důstojném věku. Byl sportovní postavy a měl okouzlující úsměv džentlmena. A i když bylo horko, měl na sobě světlý, elegantní

letní oblek. Nosil černé brýle a oranžového motýlka se zlatými flíčky.

„Paní Athéna Papadopulisová?“ zeptal se profesor, nečekal na odpověď a sám se představil. „Jsem Barry Flemming.“

„Moc mě těší.“ Athéna mu podala ruku na přivítanou. „Jak jste mě poznal?“ přimhouřila oči.

„Jste nejkrásnější žena na Akropoli, takže jsem hned věděl, za kým mám jít,“ odpověděl profesor s neobyčejnou galantností.

Athéna se rozpačitě usmála a automaticky si upravila svoje kudrnaté havraní vlasy. Ještě nikdy jí nikdo neřekl, že je krásná, protože žádná kráska nebyla. Měla trochu křivý nos, byla malá a k postavě modelky měla daleko. Věnovala se práci a o svůj vzhled nedbala. Jediná extravagance a slabůstka, jakou měla, byla záliba ve špercích, které vypadaly jako antické. Proto jí uši zdobily dlouhé náušnice a na zápěstích cinkaly náramky.

„Co takhle kdybychom šli na procházku do Jeskyně nymf?“ navrhl profesor a zdvořile nabídl Athéně rámě, které žena

ochotně přijala. Pak vyrazili na dlouhou procházku po promenádě kolem Akropole.

„Proč přesně jste nyní na Krétě?“ zeptala se. Dosud se jí na tohle téma nepodařilo zjistit téměř nic.

„Vedu archeologický výzkum pod vodou,“ odpověděl profesor.

„To je báječné,“ řekla Athéna uznale. „A jak bych vám mohla pomoci já?“

Profesor počkal, až se od nich vzdálí skupinka turistů, a pak řekl tlumeným hlasem:

„Pročesávám mořské dno, pátrám po jisté velmi významné lodi. Na její palubě by mohl být vzácný náklad, ale to...“

Odmlčel se, upravil si brýle a významně se na ženu podíval.

„Umíte držet jazyk za zuby?“

„Ale ano, jistě,“ přikývla Athéna energicky.

„Myslel jsem si to, proto jsem si vás také vybral,“ usmál se, načež pokračoval šeptem: „Hledáme jistou obrovskou sochu vytvořenou celou z ryzího zlata...“

Athéna vytřeštila oči.

„Asi chápete, že tahle informace je důvěrná a nikdo se to nesmí za žádnou cenu dozvědět. Jakmile zmíněný náklad nevyčíslitelné hodnoty objevím, celý jej předám řeckému muzeu. Ale jestli ještě předtím nějakí lovci pokladů zavětří snadný lup, rozkradou všechno, než stačíme cokoliv vyzkoumat. Musíte chápat, že diskrétnost je v tomto případě prioritou číslo jedna...“

Athéna hlasitě polkla.

Heinrich Schliemann

se narodil 6. ledna 1822 v Německu. Od raného dětství snil o tom, že objeví bájnou Tróju z Homérových knih. Z finančních důvodů absolvoval pouze základní školu. Neobyčejná síla charakteru a fenomenální jazykové schopnosti však způsobily, že si samostatně zaplnil mezery ve vzdělání. Ovládal čtrnáct jazyků včetně latiny a řečtiny. Vypracoval si zvláštní metodu, díky níž si osvojil cizí jazyk během pouhých pár týdnů. Začínal od píky, díky své neobyčejné svědomitosti a pili se mu však podařilo prací v Rusku vydělat velké jmění. Schliemann zbohatl také v rámci zlaté horečky v Kalifornii. Stal se z něj zámožný člověk a od té doby začal uskutečňovat své dětské sny. Usadil se v Athénách a oženil se s krásnou Sofií Engastromenosovou. V letech 1871–1882 započal spolu s manželkou jako amatérský archeolog vykopávky na Hisarliku v Malé Asii na území dnešního Turecka. S Homérovou Iliadou v ruce hledal Tróju, třebaže ani odborníci nevěřili v její existenci a považovali ji pouze za výplod fantazie starověkého básníka. K překvapení celého světa Schliemann i přes všechny nesnáze vykopal ruiny Tróje a nalezl „Priamův poklad“, který se skládal z více než osmi tisíc předmětů ze zlata, stříbra a bronzu. Patřily mezi ně překrásné šperky, nádobí i zbraně. Heinrich Schliemann zemřel v roce 1890.

„Ale samozřejmě! Moje země by takovým objevem spoustu získala,“ ucítila příliv vlastenectví. Zároveň se někde v koutku duše objevilo ještě něco... touha po slávě. Ona, Athéna Papadopulisová, by byla proslavená po celém světě! Ten okouzlující profesor jí opravdu spadl z nebe. Athéna si okamžik připadala jako Sofia Engastromenosová, která se stala ženou slavného objevitele Heinricha Schliemanna. *Dějiny se rády opakuji, možná mě tedy také čeká štěstí a sláva po boku profesora Flemminga. Nebyl sice Němec, ale Angličan. Možná to ale bylo o to lepší?* přemýšlela Athéna.

Cítila, že udělá cokoli, aby mu pomohla ten zázračný poklad objevit...

O souboji Athény s Poseidonem

Jak praví legenda, zakladatelem Athén byl král Kekróps. Pod jeho moudrou vládou se městský stát rozvíjel a vzkvétal. Proto se o něj začali zajímat olympští bohové – Athéna a Poseidon. Oba se chtěli stát patronem zámožné polis.

Bohové se nechtěli znesvářit, a proto poprosili athénské občany, aby si patrona zvolili sami. Smrtečníci měli za ušima a prohlásili, že vyberou toho, kdo jim věnuje cennější dar. Poseidon zarazil svůj trojzubec do skály Akropole a okamžitě z něj vytryskl pramen. Jenomže voda byla slaná a nedala se pít. Athéna zabodla kopí vedle slaného pramene, kde vyrostl první olivovník. Byl to velmi cenný dar. Nebylo tedy nic divného na tom, že se patronem města stala právě Athéna.

KAPITOLA 4

Sedmikrásky a starověká tajemství

Zatímco se Anička, Mary Jane a dvojčata vyvalovali na zlatavé pláži v tichém zálivu, Barťas se rozhodl jít si prohlédnout ruiny starověkého chrámu na vrcholku příkrého útesu.

„Za půl hodinky jsem zpátky!“ oznámil optimisticky kamarádům a sám vyrazil na cestu.

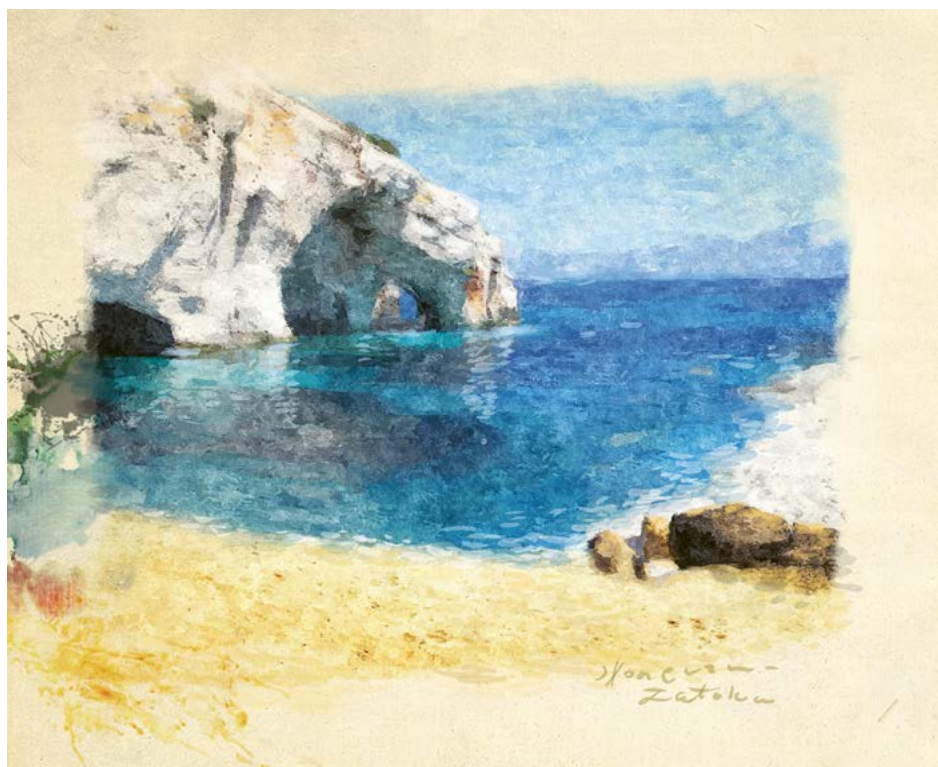
„Mně se dneska na žádnou výpravu nechce,“ zabručela Mary Jane. Svázala si vlasy do copu, aby odhalila krk, zkontrolovala, jestli jí nové plavky dobře sedí, a lehla si naznak na ručník. „Chtěla bych trochu lenořit a taky se opálit pěkně dohněda.“

„Vždyť ty se vždycky spálíš, že jsi jako rak!“ připomněl jí Martin, který byl za hromadou písku sotva vidět. Spolu s Jimem stavěli hrad.

„Koupila jsem si dobrý opalovací krém, tentokrát budu mít moc hezkou barvu,“ nedala se Mary Jane.

Bratři usoudili, že bude lepší si z ní neutahovat, a soustředili se na svůj hrad. Tím spíš, že měli na prstech pořád puchýře od rejžáku – památku na jejich poslední žertík, kdy si vzali do parády slečnu Ofélii.

Když Jim s Martinem stavěli opevněný hrad, Anna se slamáčkem na hlavě a v oranžových šatech malovala do Archeologické kroniky indigové moře a bílé útesy, které z obou stran záliv obklopovaly. Na vrcholku hor se za jejími zády nacházel okouzlující dům, ve kterém, daleko od hotelů nacpaných k prasknutí, se Ostrovští s Gardnerovými usadili. Anička si v něm připadala stejně dobře jako v Jantarové vile v jejich rodném Královském Zálesí.

Když se konečně Barťas po hodině namáhavého šplhu v hrozném vedru octl u vchodu do chrámu, pochopil, že toho ze stavby moc nezůstalo. Pouze zbytky zdiva a dva mramorové sloupy, které vypadaly, jako by podpíraly modř nebe. Napřed ruiny obešel, pak se posadil na převrácený fragment sloupu a zamyslel se. Dumal, jak ve starověku dokázali postavit budovu, jako je tahle, na strmém úbočí. Určitě jim pomohl nějaký hrdina – zasmál se Barťas v duchu. Když otočil hlavu, všiml si, že malí Gardnerovi začali dovádět v mělké vodě zálivu. Sám dostal chuť na osvěžující koupel v moři, a tak se rozhodl k návratu.

Barťas rázoval po úzké pěšince z útesu a pořád se v duchu usmíval. Na okraji úbočí si všiml narůžovělých sedmikrásek. Napadlo ho, že se Anna s Mary Jane určitě budou trochu zlobit, že byl tak dlouho pryč, a tak se rozhodl, že jim natrhá pár květín.

„Sedmikrásky by je měly udobřit,“ řekl si.

Opatrně si dřepł a začal trhat květiny. Těsně vedle drnu, ze kterého vyrůstaly, se černala vrstvička sypkých sazí. Barťas si je prohlédl pozorněji.

„Hm...“ zamručel a zaujatě se zamračil.

Rozetřel tmavý prášek mezi prsty. Vtom si vzpomněl, kde už něco podobného viděl. Dřív, když byl malý, jednou se vydal s rodiči na Vesuv v Itálii. Dobře si pamatoval, jak tenkrát usazenina vypadala. Proto si byl nyní skoro jistý, že má před sebou nějaký druh sopečného prachu. Oprášil si prsty a už už se chystal vrátit k sedmikráskám, když si všiml, jak